

„Čakaj!“ — pravi Jernej, oprosti desnico, vzame pipo iz ust in jo vtakne v žep. „Čakaj! Vse sva se pogovorila, vse ti je zdaj znano! Vrni se: do jutra prideš komaj do doma!“ —

Siloma oprime culo, vzame jo z njene glave in jo položi na zemljo. Dekle zakrije s predpasnikom obraz in se natihem razjoka.

„Čemu jok?“ — vprašuje Jernej. „Čemu? Mlada sva in zdrava, lahko je nama čakati sreče!“ —

Roko ji hoče dati, pa je tudi njemu hudo. Nenadoma mu je stisnilo nekaj prsi in tudi glas mu je pošel. S ploskimi dlanmi oprime nerodno od obeh strani dekletovo glavo, njene lase poljubi nekako naglo in burno, skloni se do zemlje, zatakne kljukasto palico pod voz, zavihtu culo ž njo vred preko rame na hrbet, z levico še molče potrepnje ihtečega dekleta po rami, okrene se nemudoma in izgine med vrbami.

(Konec prihodnjič.)

Razpoloženje.

Da droben slavček sem nocoj,
življenju bi slavo pel,
da sem nedolžna vijolica,
ljubezni bi v čast dehtel.

Da sem srebrna zvezdica,
bi kazal v nebesa moj žar —
a da sem bil Stvarnik šesti dan,
ljudi ne bi bil vstvaril nikdar!

Koritnik.

Neznanemu . . .

Kdo ti je vtisnil v obraz
to moč, oblast nad menoj —
kdo ti je dahnil nocoj
v srce ta zimski mraz?

Med tisoči en sam —
in ravno jaz — zakaj?
in ravno ti — zakaj?
Cilj, jaz te ne poznam . . .

Zakaj me s surovo roko
biješ in moriš —
življenje, zakaj ta križ,
zakaj sovražno oko?

In sebi samemu
odgovora ne vem —
pa vendar dalje grem
k Neznanemu . . .

Koritnik.